též nálezy nss-u Boh. 2356, 2392, 2569 adm.). Jelikož však st-lka drah. přídavky podle II. rod. třídy požívala na základě zvláštního povolení měst. správní rady z roku 1919, tedy pobírala tyto zvýšené přídavky na tak dlouho p r á v e m, dokud jí výhoda ta nebyla opět platně odňata. To se stalo však teprve intimací příslušného rozhodnutí zšr-y z r. 1922, t. j. v únoru 1923. Až do té doby t. j. — jelikož splatnost kvoty únorové 1923 nastala 1. února 1923 — až do konce února 1923, požívala tudíž st-lka oněch zvýšených požitků právem, nelze jí výhodu takto poskytnutou odejímati za dobu p ř e d touto intimací a tím méně lze na ní, poněvadž případ omylu skutkového anebo malae fidei na straně st-lčině úřadem není tvrzen, požadovati vrácení oné částky, kterou za dobu uplynulou p ř e d onou intimací na základě platného povolení vybrala (srovnej též nález Boh. 4465 adm.).

Č. 5432.

P o z e m k o v á r e f o r m a: I. Ve stížnosti na nss do výpovědi z hospodaření na zabraném majetku není přípustná námitka, že v rozhodnutí není uveden začátek výpovědní lhůty. — II. Může pachtýř proti výpovědi z hospodaření s úspěchem vytýkati porušení svých práv z pachtovní smlouvy nabytých?

(Nález ze dne 27. února 1926 č. 4135).

V ě c: Leopold a Emma Sch. v L. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o výpověď z hospodaření.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z č á s t i z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á, z č á s t i o d m í t á j a k o n e p ř í p u s t n á.

D ů v o d y: Podáním z 11. prosince 1924 k okr. soudu v L. vypověděl stpú st-lům jako osobám hospodařícím hospodaření z nemovitostí tam uvedených.

O stížnosti do této výpovědi podané uvážil nss takto:

Stížnost, dovolávajíc se ustanovení § 24 náhr. zák., vytýká, že není ve výpovědi uveden začátek lhůty výpovědní. § 24 náhr. zák. obsažen jest v části I/c tohoto zákona. Porušení předpisů části I/c náhr. zák. lze dle § 20 cit. zák. naříkati jen stížností k nadřízenému soudu. Jest proto kompetence nss-u dle § 3 a) zák. o ss vyloučena a bylo námitku tuto odmítnouti jako nepřípustnou. — — —

Stížnost vytýká dále, že žal. úřad zasáhl do práv, jichž st-lé nabyli ze schválené pachtovní smlouvy z 31. srpna 1921; netvrdí však, že by žal. úřad udělením svolení dle § 7 záb. zák. k pachtovní smlouvě byl vázán zdržeti se provádění poz. reformy po dobu sjednané pacht. doby, nýbrž má jen za to, že neměl žal. úřad hospodaření vypovídati a že měl s ohledem na velké investice a náklady smlouvy pachtovní ponechati st-lům dostatečnou dobu k uplacení jejich dluhu z výtěžku pachtu. St-lé také doznávají, že smlouva pacht. byla žal. úřadem schválena s podmínkou, že si stpú vyhražuje dle záb. zák. jemu příslušející práva. Ale pak námitka tako formulovaná míří jediné proti hospodářské účelnosti a vhodnosti nař. rozhodnutí, jež nss, povolán jsa rozhodovati toliko o zá-

konitosti rozhodnutí úřadů správních, přezkoumati nemůže. Bylo proto námitku tuto odmítnouti jako nepřípustnou. — — —

Č. 5433.

Pozemková reforma: I. Stpú může si vymoci poznámku záboru v pozemkové knize a oznamovati vlastníku zamýšlené převzetí zabraných nemovitostí také po částech. — II. Stejně může stpú jedním aktem žádati za poznámku záboru určitých nemovitostí a zároveň oznámiti vlastníku zamýšlené převzetí jich.

(Nález ze dne 27. února 1926 č. 4136.)

Věc: Aurel a Irma B. v D. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o zábor a zamýšlené převzetí.

Výrok: Stížnost se z části odmítá jako nepřípustná, z části zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním z 30. prosince 1924 k okr. soudu v D. žádal stpú, aby bylo u nemovitostí, zapsaných v pozemnoknižních protokolech č. ... obce K., č. ... obce E. a č. ... obce D. poznamenáno, že jsou státem zabrány, a oznámil zároveň st-lům jako spoluvlastníkům těchto nemovitostí, že se rozhodl nemovitosti ty převzíti.

O sížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto: — — —

Stížnost namítá, že žal. úřad smí si vymoci poznámku záboru jen na celý soubor jako celek, nemůže však za poznámku záboru žádati a zamýšlené převzetí oznamovati odděleně po částech.

Poznámka záboru v knize pozemkové jest pouhým evidenčním opatřením za tím účelem, aby i zevně dokumentován byl stav nastalý již po zákonu samém a platný i bez této poznámky. Není pak zákonného předpisu, jenž by nařizoval, že stpú nesmí toto evidenční opaření učiniti jen ohledně některých částí zabrané půdy, resp. že by muselo býti učiněno ohledně celého souboru uno actu.

Námitka není však důvodná ani, pokud jde o oznámení zamýšleného převzetí dle §§ 2 a 3 náhr. zák. Oznámením tím sděluje stpú vlastníku zabraného majetku, že a u kterých právě nemovitostí žádá splnění jeho povinnosti, odpovídající právu státu na převzetí zabrané půdy (§ 5 záb. zák.). Předpis ten i další předpisy náhr. zák. (§§ 3, 7, 8, 27) zřejmě svědčí tomu, že stpú může žádati od vlastníka splnění povinosti té i po částech.

Stížnost namítá také, že stpú nesmí jedním aktem žádati za poznámku záboru určitých nemovitostí a zároveň vlastníku oznamovati jich zamýšlené převzetí. Pro tento svůj právní názor stížnost zákonných předpisů neuvádí a ani by jich uvésti nemohla, když pro oznámení dle §§ 2 a 3 náhr. zák. není jiného předpokladu, než že jde o majetek zabraný, zábor pak — jak uvedeno — nezakládá se teprve poznámkou záboru, nýbrž nastává již po zákonu samém. Tomuto právnímu názoru nss-u svědčí i předpis § 23 náhr. zák., který připouští výpověď z hospodaření na majetku zabraném již tehdy, když současně s ní podán byl návrh na poznámku záboru nebo oznámení dle § 2 náhr. zák. Má-li